

San Martín de Porres

Světéc – mulat se narodil v limě v roce 1579 otci Španělovi a matce Panence. Martinovu otcí trvalo dlouho, než ho uznal za svého syna, nakonec souhlasil, jenže Martina stejně opustil a nechal ho v péči matky. Tajuplně jsou cesty Páně: o to, že Duch svatý sestoupil do Martinova černošského srdce, se přičinil také svatý Toribio Mogrovejo, druhý arcibiskup Limy a patron jihoamerických biskupů. Martinovo srdce Pán učinil mírným a pokorným podobně jako srdce Panny Marie.

Martin se naučil lazebnickému řemeslu a také něčemu z medicíny. Chiapac byl inteligentní a jeho láska k bližním byla taková, že zanedlouho zjistil, jak jim může dobře sloužit. Od dětství cítil zalíbení v nemocných a chudých, ve kterých neomylně poznával trpící tvář našeho Pána. V patnácti letech se mu dostalo milosti a zatoužil žít blíže Bohu skrze úplně odevzdání se službě lidem. Požádal o přijetí kláštera dominikánů v Limě.

Zpráva o Martinově léčivé moci se brzy rozšířila. Jeho ošetrovatelská služba se rozrostla od bratří dominikánů až k těm nejubozejším lidem, které potkával na ulici. V roce 1603 složil sliby chudoby, poslušnosti a čistoty. Muž velké lásky spojoval neustalou modlitbu a nejpřísnější pokání. V Martinově životě tedy bylo hodně lásky a málo spánku a jídla. Živila ho modlitba a nekonečné milosrdenství Boží. Je velmi pravděpodobné, že znal svatou Rosu z Limy. Pán má své cesty, a pro tohoto světce to byly cesty bolesti a radosti.

Martinova léčebná moc a jeho intenzivní duchovní život byly dokladem jeho oddanosti. Ale tím, co si lidé z Limy nejvíce připomínají, jsou jeho početné zázraky. Občas se jednalo o kamžitá uzdravení. Jindy stáčila pouhá jeho přítomnost, aby u již beznadějněho pacienta začal překvapivý a trvalý proces uzdravení. Mnozí ho viděli vcházet a vycházet zavřenými dveřmi. Jiny ho spatřili na dvou rozdílných místech ve stejnou chvíli. Všichni - vznešení páni i prostí lidé – se neváhali obrátit o pomoc ke světcí - mulatovi. "Já tě léčím, Bůh tě uzdravuje" říkával Martin, jistý si láskou našeho Pána, jemuž se vždy líbilo dotýkat se srdce člověka lidskyma rukama.

Bratr Martin, ošetřovatel a bylinkář, pěstoval léčivé rostliny, které pomáhaly jeho nemocným. Světцова pokorná a štědrá láska obsáhla všechny. Plodem toho, jak nasmírně Martin miloval Stvořitele, byla také jeho láska ke zvířatům. Lidé z Limy dnes uctívají jeho prostý obraz, na kterém s koštětem v ruce dává z jedné misky jíst psovi, myši a kočce.

Po intenzivním životě, plněm odevzdání se, lásky a oběti, už v šedesáti letech bratr Martin onemocněl a okamžitě věděl, že se přiblížila chvíle, kdy se setká s Pánem. Lidmi to otfásko a zatímco celá Lima plakala na ulici, samotný mistokrál jel Martina navštívit k jeho smrtelné posteli. Chťel políbit ruku tomu, o kterém sám kdysi řekl, že je to jen sprostý mulat - tak velká byla úcta, kterou k Martinovi všichni měli. O něco později, 3. listopadu 1639, zatímco se modlil a s hlubokou radostí líbal kříž, světéc zemřel. Ale tento odchod Martina nevzdálil od jeho národa, který se denně modlí, očekává jeho přímluvu a je vděčný za jeho zázraky. Bratr Martin de Porres, tmavý "světéc s koštětem", byl prohlášen za svatého dne 6. května 1962 papežem Janem XXIII.